

Jo només soc poble

«Però sé del cert, que si nosaltres no ens fem enrere ?els carrers seran sempre nostres?»

Jo només soc poble, res hi entenc de polítics partidistes que vetllen la seva poltrona. Ni d'estratègies electorals. No conec cap full de ruta prodigiós, ni cap recepta miraculosa que ens porti fins a la llibertat. Però tinc clar el que vull per als meus fills, per a la meva gent i per al meu país.

Em bullen les tripes quan veig que no esteu disposats a anar junts. Quan contemplo astorada com feu de la nostra revolució un mercadeig vergonyant sense cap pudor. Quan veig que sou incapaços de posar-vos d'acord i treballar braç a braç al nostre costat com ho havíem fet en altres temps.

Jo només soc poble, soc poble com tots els veïns que ens vam reunir indignats aquest dilluns i dijous a les places del nostre país per denunciar les últimes detencions. I per constatar afligits, que fa massa temps que no cridem de manera abrandada que ?Els carrers seran sempre nostres?, amb tot l'orgull i convenciment del seu significat.

No podem deixar enrere, empolsinats per la melangia del record, aquells moments en què tots junts érem un de sol. Quan ens sentíem joiosos que fos així, quan ens guspirejaven els ulls, llavors, quan la nostra enyorada Muriel Casals ens va batejar com la ?Revolució dels Somriures?.

Jo només soc poble, però sé del cert que si nosaltres no ens fem enrere ?els carrers seran sempre nostres?. Malgrat que cada dia ens costa més cridar que ?no tenim por?, perquè sabem que no és cert. Se'ns ha esquarterat el somriure a còpia d'entomar les escames de les forces repressores. I tant que tenim por, no som pas idiotes! Tenim por que la policia entri a casa de matinada esbotzant la porta, armada fins a les dents, que encanoni els nostres fills, que ens tracti com a criminals, que escorcolli cadascuna de les nostres habitacions sense cap mena de mirament, que se'ns endugui detinguts, que ens sotmeti a llargs interrogatoris sense l'acompanyament del nostre advocat, que ens acusi injustament de terrorisme, que ens tanqui a la presó i que hi quedem segrestats. Segrestats com ho estan des de fa més d'un any els nostres presos i exiliats polítics.

Jo només soc poble, però sé que no podem deixar que aquesta por ens paralitzi, que ens impedeixi manifestar-nos lliurement, que ens amortalli les boques i que restem en un silenci fúnebre davant de tanta immundícia. Perquè llavors sí que ho haurem perdut tot. Perquè el poble només té això: els carrers, les cases i la seva gent. Tot el que som i tot el que fem, el nostre teixit associatiu, tot, queda resumit a ser poble, i aquesta és la nostra força i la nostra immensa riquesa com a país.

Tinc el convenciment que ells encara tenen més por, si no en tinguessin tanta, no estarien tan encesos. Només quan penses que tindràs molt fred, marxés tan abrigat de casa. Per això, tenen la necessitat de fer actuacions tan exagerades, amb posades en escena esperpèntiques: helicòpters amenaçadors, grans desplegaments de policia, important seguiment mediàtic... Molta gesticulació al cap i a la fi, però de ben segur, que res és gratuït, com no ho és el nom triat per a aquesta última operació: ?Operació Judes?. Calia cercar un nom amb les pitjors connotacions malèfiques possibles per desacreditar als detinguts davant de tot el poble: el traïdor, el jueu, el zelota -partidari de la independència d'Israel de l'Imperi Romà-, el sicari... I d'aquesta manera sembrar la fastigosa llavor del dubte, aquella que per més que l'arrenquis sempre deixa alguna arrel perniciosa.

Aquest moviment el va començar el poble i l'acabarà el poble, malgrat tenir un estat poderós al davant capaç d'utilitzar totes les argúcies i la força bruta del poder per anul·lar-nos. No ens van poder anul·lar amb 40 anys de dictadura, tampoc podran ara. Per tot això, necessitem unitat i continuar avançant de manera pacífica, però constant i implacable. **La història l'escriurà el poble: ho tornarem a fer.**